

Obsah	Str.
K životnímu mezníku...	4
Ohlédnutí za synodem	5
Kirchentag a restituce	10
Kořeny víry	13
Jak skončily Husovy šaty	14
Terapie důstojnosti	15
Ekumenická bohoslužba	16
Čeští bratři a Bible	17
Příprava nového zpěvníku	20
Anketa	23

Proč nevzejde větší množství semínek a nepřinese úrodu?

V evangeliích Pán Ježíš vypráví podobenství o rozsévání. Rozséváč vyšel rozsívat. Když rozsíval, padla některá zrnka podél cesty a sezobali je ptáci. Jiná padla na skalnatou půdu, kde neměla dost země, a hned vzešla, protože nebyla hluboko v zemi. Ale když vyšlo slunce, spálilo je a protože neměla kořen, uschla. Jiná zase padla mezi trní, trní vzrostlo a udusilo je. A jiná zrna padla do dobré země a dala užitek, některé sto zrn, jiné šedesát a jiné třicet. Ježíš dále podobenství vykládá. Někdo slyší slovo o Božím království a nechápe, přichází ten zlý a vyrve, co bylo zaseto do jeho srdce. To je případ první. U koho bylo zaseto na skalnatou půdu, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá, ale nezakořenilo v něm a je nestálý. U koho bylo zaseto do trní, to je ten, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábivost majetku slovo udusí a zůstane bez užitku. U koho bylo zaseto do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší, chápe a přináší úrodu.

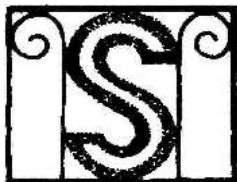
Toto Ježíšovo kázání bylo asi předně povzbuzením pro první křesťany. Představovali si, jak se lidé masově budou obracet k víře, když uslyší kázání o Božím království. Skutečnost ovšem byla jiná. Jen jednotlivci uvěřili a přidávali se k církvi.

Učedníkům to bylo líto, byli rozčarování, kladli si otázku po smyslu kázání evangelia. A Ježíš jim v podobenství říká, aby neházeli flintu do žita. Je to prostě tak, že zvěstování evangelia nestrhne masy. Nebo někdy možná strhne, ale ten účinek je většinou krátkodobý. Vzpomeňme na přestupové hnutí v Československu. Kolik lidí se přihlásilo k naší církvi? A dnes z těch desetitisíců, možná statisíců přistouplých zbývají trosky. Vždycky to budou jednotlivci, kteří slovo slyší, chápou, přinášejí úrodu. Takhle se šíří Boží království. A tak nevyčerpávejte svou energii vzdycháním, že se k církvi nepřidávají masy lidí. Spíš se soustřeďte na kvalitu rozsívání. Vy máte rozsívat, ostatní nechte Pánu Bohu.

Přesto si stále klademe otázku, proč naše zvěstování nezasáhne více lidí? Asi je to přirozené. Odpovědí je slyšet mnoho – církev je nesrozumitelná, faráři jsou líní, laici přijímají zvěstování jako servis, ale nejsou kněžími ve svých rodinách a ve svém okolí, církev je nevěrohodná, jinak káže a jinak žije atd. Nedávno jsem slyšel ještě další odpověď. Kvůli ní tuto úvahu vlastně píšu. Jedem přítel, hluboce věřící starší bratr, mi řekl. Právě čtu podobenství o rozsévání a přemýšlím, proč tak málo semenek zvěstování vzchází. Myslím, že jsme málo pokorní. Že ze všeho, co děláme ve sboru, na veřejnosti, jak se prezentujeme, čouhá pýcha, člověčina. Nějak ze všeho čouhá naše ješitnost. Potřebujeme se blýsknout, upozornit na sebe. Kristus se nám ztrácí. Chybí nám pravá pokora. Proto se tak málo setby ujímá. Církev si nepřivlastnila dostatečně slova: „Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, činite ve jménu Pána Ježíše Krista a skrze něho děkujte Bohu.“

Už měsíc mě ta slova leží v hlavě a nepouštějí mě. Myslím, že na všech výše zmíněných odpovědích je něco pravdy, ale na této je pravdy nejvíc.

Petr Hudec

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 6. 6. 2013 v 19,00

- datum příští porady - 5. 9. v 19:00, úvodní pobožnost – D. Heller (dokončení ep. Jk)
- předsvatební rozhovory: s Judith Albrecht a Markem Stoklasou – svatba bude 20. 7. v Pirně; s Kateřinou Hejlovou a Markem Tichým - svatba bude 31. 8. u Martina ve Zdi v 11 h.
- plánuje se křest Dorotky Holubové
- br.f. Hudec informoval o mládeži, která si začala vedení a programy z vlastní iniciativy zajišťovat sama; odpovědnost převzala skupina tří z nich: M. Hartelová, K. Hejlová a Michael Heller.
- M. Volný poukázal na nízký zájem o scházení tzv. X-cátníků.
- výtěžek bazárku ve Stodůlkách ve výši 70 tisíc Kč (včetně sponzorských darů) konaného 24. 5. ve 14 h. byl určen na speciální školu DČCE.
- sbírka darů JJ - bylo odesláno 55 756 Kč + HDL 4 648 Kč
- svatodušní sbírka 9 257 Kč
- sbírka solidarity – bude vykonána 23. června
- staršovstvo odhlasovalo, že za podpis účetních dokladů budou odpovědni členové staršovstva a pracovníci sboru s podpisovým právem podle směrnice 01/2008.
- SR vyzvala sbory k vyhlášení sbírky na podporu postiženým povodní. Sběrka bude uvedena v ohláškách a odváděna co nejdříve, pravděpodobně ve 2 až 3 etapách a potrvá nejspíš do konce září. Je možno přispívat na účet sboru s v.s. 62013.
- br. Heller informoval o jednání synodu. Zmínil se např. o nově připravovaném zpěvníku, o odhlasování prodeje budovy evangelické fakulty UK, o problematice kolem dopadů zákona o církevních restitucích. Příští synod bude na Vsetíně.

K životnímu mezníku bratra Františka Jelínka

Foto: J. Hlavsa

Jana vyhrávala recitační soutěže a také otec František měl (a dosud má) vzácný cit pro přednes. Jeho příjemný hlas, schopný různých modulací, jsme využívali nejen u nás, ale oceňovali jej též v Boskovicích, kam František dojížděl za stárnoucí maminkou.

V dejvickém sboru se však František osvědčil především jako dlouholetý vedoucí "třicátníků". Na večery této skupiny se vždycky svědomitě připravil (stejně jako na všechno ostatní). Předem se seznamoval s tématem, které ohlásili přednášející, což se pak projevilo v jeho promyšlených úvodních modlitbách i ve způsobu, kterým nenápadně doplňoval cizí referát a usměrňoval diskusi.

Hodnotit ing. Františka Jelínka CSc. jako vědeckého pracovníka přísluší jinému prostředí. Zde ho chceme kratičce připomenout či představit jako člena dejvického sboru.

Před lety přicházeli Jelínkovi na bohoslužby (ještě ve staré modlitebně) obvykle ve dvou - otec a dcera. Podobali se tváří a postavou, ale i svými obdarováními a zálibami.

Dlouho odmítal volbu do staršovstva, poněvadž byl až přespříliš sebekritický a zdálo se mu, že nesplňuje předpoklady pro takovou službu. Když si konečně dal říct, uvolil se vzít na sebe dosti nepopulární úlohu spoluvést sborové finanční hospodaření, neustále kontrolované státními dohlédacími úřady.

V současné době František a jeho žena přijíždějí téměř každou neděli až ze Zbraslavi a obsazují pravidelně svá místa u jednoho ze vchodů do bohoslužebného sálu. Zdá se, že se výborně doplňují - "paní Růženka" se svou živější povahou a František s příznačnou laskavostí. Spolu procestovali pořádný kus Starého i Nového světa. V posledních letech ale byli oba nuceni podstoupit náročné ortopedické zásahy, takže nikam dál už vyrážet nemůžou. Jejich život však obohacuje mimo jiné i sledování, jak se vyvíjejí životní příběhy jejich dětí a vnoučat.

K osmdesátinám přejeme bratru Jelínkovi, aby dokázal s Boží pomocí vzdorovat tělesným omezením a dovedl prožívat též další dny života s podobnou vnitřní radostností jako František z Assisi (1182 - 1226), z jehož optimistických citátů připomínáme: Srdce jediného člověka je tak radostné a veliké, že je s to obsáhnout bolest jiných.

Heda

Ohlédnutí za letošním synodem

Od čtvrtka 30.5. do neděle 2.6. se konalo 3. zasedání (ze čtyř následujících vždy po roce) 33. synodu naší Českobratrské evangelické církve (ČCE). Více než 70 zvolených zástupců z řad farářů i laiků (i všichni senioři a seniorátní kurátoři byli před časem zvoleni na konventech svých seniorátů) rozhodovalo o celé řadě návrhů, které podala synodní rada, jednotlivé sbory prostřednictvím konventů svých seniorátů a další předkladatelé. Jednání probíhalo opět v prostorách Emauzského kláštera, které nám byly velkoryse zapůjčeny a v budově ETF UK, kde jsme se v pátek večer sešli k jednání v jednotlivých komisích (teologické, výchovné, právní a hospodářské). V sobotu odpoledne přijel jednání

synodu pozdravit pražský arcibiskup Dominik Duka. Ze zahraničních hostů mne nejvíce zaujalo živé vystoupení zástupkyně francouzské (letos na jaře) sjednocené evangelické církve (náš synodní senior Joel Ruml se jarního slučovacího jednání v Lyonu zúčastnil), která je také církví výrazně menšinovou a zápasí s podobnými problémy jako my. Kdo se chcete zdokonalit v francouzštině a máte zájem o teologii, zavítejte na stránky www.theovie.org (théovie - service de formation biblique et théologique à distance), máte-li zájem o život evangelické církve ve Francii, najdete informace na adrese: **www.eglisereformeedefrance.fr**.

Pro jednání na synodu je třeba se připravit jednak studiem připravených tisků (dnes se vše posílá už jenom elektronicky jak přílohy, většina synodálek a synodálů si je ani netiskne a téměř všichni mají při jednání před sebou své laptopy a stále častěji tablety, připojené do synodní sítě - WiFi), aby poslankyně či poslanec synodu měli jasno v tom, co kdo navrhuje a proč, jednak studiem církevních řádů, aby poslanci synodu měli jasno v tom, co lze a co nelze. Naše církvev jistě není bez chyb, ale opakovaně se (zejména při jednání na jejích konventech a synodech) přesvědčuji o tom, jak jsou její řády demokratické.

Něco k práci v komisích synodu: Nejsem právník ani ekonom, a když jsem byl v listopadu 2010 zvolen konventem pražského seniorátu jedním ze dvou laických zástupců sborů pražského seniorátu na synod (kromě seniorátní kurátorky, která je členkou synodu automaticky), měl jsem zájem o práci v komisi výchovné (komise se schází i mimo zasedání synodu, zpravidla s předstihem). Jenže členkou výchovné komise za náš pražský seniorát se logicky stala vinohradská kurátorka Jana Šarounová, která je speciální pedagožkou (její manžel s námi zpívá již několik let v Našich Pěvcích). A tak jsem "zapadl" do komise teologické a jsem za to opravdu velice vděčný. Církev je do značné míry také "lidská" organizace, ale od všech lidských spolků se naprosto zásadně liší. A na tento "vertikální" rozměr všeho našeho praktického konání by měla dbát a upozorňovat i teologická komise. Navíc se musím přiznat, že mne jako laika teologie opravdu zajímá.

Naše církvev projednává podle církevního zřízení (můžete si ho

nastudovat, je již léta k dispozici na internetu) "provozní otázky" na třech správních úrovních: sbor, seniorát a celá církev, kterým odpovídají tři volené správní orgány: staršovstvo, seniorátní výbor a synodní rada. Staršovstvo a seniorátní výbor se scházejí k jednání jednou měsíčně, synodní rada téměř každý týden. V přípravě ke konfirmaci jsme se kdysi učili, že naše církev má presbyterně-synodní zřízení (tenkrát jsem tomu moc nerozuměl). Presbyter znamená starší, tedy členka nebo člen staršovstva. To známe "zblízka" ze života sboru. Ten synodní princip se realizuje tak, že nad zvolenými správními orgány (seniorátní výbor a synodní rada), které pracují průběžně, jsou shromáždění ("zdola" volených zástupců), která kontrolují jejich práci a mj. je i na určitá období volí: konvent nad seniorátním výborem a synod (což je nejvyšší orgán naší církve) nad synodní radou. Toto zřízení mj. brání manipulaci církve jakoukoli "aktivistickou" skupinou, už proto, že zde funguje řada zpětných vazeb.

Dovolím si být na chvíli osobní (takže následující odstavec můžete přeskočit): Moje předem neplánovaná "cesta na synod" začala v roce 1991, kdy jsem byl - za farářování Miloše Rejchrt, který mj. křtil tři naše děti - zvolen do dejvického staršovstva. Ve staršovstvu jsem byl po několika letech zvolen jedním z poslanců konventu. Po letech jsem se na konventu pražského seniorátu stal náhradníkem seniorátního výboru (v Praze jsou i náhradníci tradičně pověřováni úkoly a "nesedí na lavičce náhradníků"), po dalších letech členem seniorátního výboru a nakonec (téměř po dvaceti letech) mne konvent zvolil jako jednoho z poslanců za pražský seniorát na synod. V opakovaných tajných volbách v průběhu řady let přibližně sedmdesát (v různých letech částečně různých) lidí mi dalo důvěru a vyjádřilo názor, že se mám na nějaké práci v církvi na nějaké úrovni podílet. Takový "kariérní postup" ostře kontrastuje s tím, jak dnes všude kolem nás postupují lidé, kteří se chtějí "něčeho zmocnit" hned. Presbyterně-synodní řízení dává velký prostor demokracii v církvi a zároveň blokuje jakýkoli (i když čistě teoretický) pokus o něco jako "palácový převrat".

Vrátím se k letošnímu synodu: Musím pochopitelně vybrat jenom něco málo z toho, o čem jsme jednali. Zájem byl o některé důležité volby: Vedoucím tajemníkem Ústřední církevní kanceláře

(ÚCK), která zajišťuje "veškerý servis" (finanční a mzdová účtárna, atd.), se stal Martin Kocanda z Pardubic. Farářem pro mládež byl zvolen Pavel Jun. Většinu času ale zabralo projednávání zpráv a diskuse k nim. Synod se zabýval prací Diakonie, Jeronýmovy jednoty, Sdružení evangelické mládeže, knihkupectví Kalich, péči o české sbory ve východní Evropě, podporovanými a misijními místy v ČCE, hospodařením s Personálním fondem, rekreačními středisky ČCE a mnoha dalšími tématy. Novinkou bylo povolávání církevních kantorů.

Otázkou, kolem které se velmi intenzivně diskutovalo, byl prodej čtyř pětín budovy naší Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlově (jednu pětinu již od roku 1998 Univerzita Karlova vlastní). Fakulta zatím platila církvi nájem, na který ovšem nedostávala od Univerzity prostředky, takže hledala potřebné peníze ve vlastním rozpočtu a pochopitelně zůstávala dlužná. Důvody prodeje byly tedy ekonomické a o prodej nejvíce usilovali právě zástupci fakulty. Zvažovaly se i postoje zahraničních dárců, kteří umožnili v roce 1994 budovu v Černé ulici zakoupit za 81 milionů korun. V diskusi bylo opakovaně zdůrazněno, že fakulta není totéž co budova a řada řečníků - i z řad laiků - zdůrazňovala důležitost sepětí teologické fakulty a církve.

Synod se zabýval i otázkou přípravy nového zpěvníku naší církve - o tom píší jinde v tomto čísle našeho sborového zpravodaje. Ve zpěvníku bude víc než 700 písní a "zpěvníková komise" má na mysli především dvě hlediska: návaznost na stávající zpěvník (mimoходом vydaný k 60. výročí vzniku naší církve, které jsme slavili v roce 1976) a rozšíření okruhu písní pro různé příležitosti, které život církve zahrnuje.

Skutečnou radost jsme prožili snad všichni přítomní dvakrát: Poprvé, když byli synodu ve čtvrtek večer představováni presbyteri a presbyterky z různých sborů naší církve, kteří byli ordinováni v průběhu posledního roku (od posledního zasedání synodu) "ke službě slova a svátostí", jak se tradičně říká. Svědčí to o dalším růstu zájmu o práci v církvi mezi laiky. Podruhé, když nám byli představováni první absolventky a absolventi tzv. SCHEA (Semináře církevní hudby Evangelické Akademie), systematického vzdělávání církevních kantorů vedeného Ladislavem Morawetzem. V sobotu večer uspořádali společně koncert ve vinohradském

sboru, kde jsme naslouchali jak jejich hře na varhany, tak je mohli ocenit v rolích dirigetek a dirigentů pěveckého sboru složeného z kolegyň a kolegů. Církevní hudba určitě není a nebude v naší církvi "Popelkou".

Synod jednal ovšem i o neradostných záležitostech: máme čtyřicet neobsazených sborů (v pražském seniorátu tč. čtyři z 31), většina studentek a studentů studujících Evangelickou teologickou fakultu nemá zájem stát se farářkami a faráři, v některých sborech trvá napětí např. mezi farářem a staršovstvem nebo mezi různými skupinami ve sboru, atd. S neradostnými stránkami života církve se ovšem pravidelně setkávám při práci v seniorátním výboru, takže to pro mne nebylo žádné překvapení. Práce "ve funkcích" v církvi znamená i naslouchání protichůdným stranám sporů a trpělivou snahu o řešení různých mezilidských problémů. Všechno jednání synodu je nahráváno a je veřejně přístupné hostům, až na jednu výjimku. V určitých situacích se synod může rozhodnout (hlasováním) prohlásit jednání za "uzavřené" a poslat hosty "za dveře". Letos to udělal jednou, právě tak jako loni (pokaždé šlo ale o úplně jiný problém). Nejde o žádné "tajné rady", ale o velmi moudré opatření, jehož cílem je někoho chránit. Jde o to, aby se v citlivých záležitostech někomu neublížilo. Přesto jsou někteří synodálové proti a žádají veřejné jednání úplně o všem.

Nakonec jsem si nechal "jablko sváru" naší mediálně rozjitřené české společnosti: tzv. "restitučně-odlukový zákon", resp. jeho důsledky (zákon platí a synod poněkud paradoxně jednal právě o weekendu, po kterém v pondělí vyhlásil svůj verdikt Ústavní soud ČR) pro ČCE. Ani faráři, ani laici nevidí tento zákon nekriticky a někteří ho považují za cosi jako "umění možného". Všichni se určitě shodneme, že bylo-li něco ukradeno, je třeba to vrátit, ale kritici zákona mají pravdu např. v tom, že náhrady budou vyplaceny i (nejmenované) církvi, které nic ukradeno nebylo a ani být nemohlo, protože v té době ještě neexistovala! Konečnou verzi zákona určilo především to, že největším restituentem v ČR je římsko-katolická církev.

Na synodu zaznělo celé spektrum názorů na to, jak s tzv. "restituční náhradou" naložit. Na jedné straně je snaha podpořit finančně především práci Diakonie, na druhé straně snaha zajistit v budoucnosti farářské platy v situaci "samofinancování". Synodu

byly předloženy i různé ekonomicko-matematické modely finančního zabezpečení života církve v budoucnosti, vypracované synodní radou. Lze do nich dosazovat různá čísla, jedno však mají společné - všechny varianty počítají s pravidelným zvyšováním odvodů do Personálního fondu za každý sbor. V současné době je tomu tak, že pracovní poměr uzavírá s farářkou či farářem synodní rada, nikoli konkrétní sbor a tento vztah je "asymetrický" - zatímco farář či farářka může rezignovat a odejít kdykoli, vypovědět pracovní smlouvu (uzavřenou často na dobu deseti let - podle toho, na kolik let byl duchovní zvolen či zvolena) není pro synodní radu snadné. I proto se jednalo o návrhu omezit dobu, na kterou mohou být voleni duchovní naší církve, na pět let (místo deseti). Tento návrh nakonec nebyl schválen. Jednalo se i o tom, že některé sbory mají nemalé příjmy ze svých domů, zatímco např. náš sbor platí nájem. Otázka solidarity bohatších sborů s chudšími je v církvi aktuální a její důležitost bude nepochybně růst. Kdybych měl shrnout diskuse na toto téma, vyjádřil bych to tak, že "spontánní" solidarita má velice širokou podporu, zatímco "nařízená" či dokonce "nároková" solidarita nikoli. Rada bohatších sborů je ochotna zaplatit za jiný sbor např. příspěvek do Personálního fondu, ale musí to být jejich svobodné rozhodnutí. Máme i příklady menších sborů, ve kterých výrazně vzrostla obětavost.

Daniel Heller

Kirchentag a restituce (pokračování z minulého čísla)

Pojmem restituce v nadpisu myslím ty naše diskutované církevní. Při rozhovoru se svými hamburskými hostiteli, jsou dvacátý šestý ročník, jsem si posteskl na nám chybějící tradici podobných uspořádání, prostě zkušeností z tak bohaté nabídky zděděného duchovního bohatství. Pro mě zůstane nezapomenutelným dojmem, tenkrát po dvou desetiletích, opět první sjezd evangelické mládeže v Novém Městě na Moravě v roce 1969. Pak jsem se zúčastnil ještě dalšího v Jimramově, tím ale mládežnické sjezdování pro mou generaci skončilo. Oba však pro mne znamenaly obrovské posílení. Je krásné, že v dnešní době se opět uskutečňují. Všem pořadatelům držím palce.

Než jsem se pustil do tohoto psaní, listoval jsem si v knižní novince, dokonce prvotině, Miroslava Veverky Evoluce svým vlastním tvůrcem, a to mi nahrálo v mém zamyšlení. Píše se tam i o evolučních vrstvách, jež mají svůj příběh, právě tak jako člověk, civilizace. Tak chápu i onen velikonoční "cíl evoluce", který Petr Pokorný uvedl ve svém nedávném televizním hovoru. Nadhodil jsem teď sice velkou svorku myšlenek knihy, ale mě uchvátily, protože mi odůvodňují mou lítost nad onou obrovskou censurou v duchovním vývoji naší společnosti, která doslova rozvalila, rozdupala a vniveč přivedla úsilí a konání našich dávných předků i otců v jejich snažení. Tedy, rozmetala jednu, ne-li více, z evolučních vrstev naší společnosti. Ano, dobře, Duch svatý v tomto světě vane a bude vát i bez našeho jakéhokoli pinožení. Avšak právě na německém Kirchentagu jsem si opět uvědomil, jak nezbytné je právě i to lidské přičinění. Moji hostitelé mi připomínali, že tradice Kirchentagu není tak dlouhá, je to teprve poválečná idea, ale to úžasné obecenství, kdy se zcela cizí lidi navzájem sdělují, a na jeho závěr ze špíny země - z níž se ty sta tisíce, při shromáždění na ní posedávající s miminy v náručí či krotící již pobíhající děti, staří, i mnozí všelijak nemocní -, s námahou pozvedají, aby tak vzdali, uprostřed toho nepřehledného společenství, alespoň náznakem, byť jen formální chválu Hospodinu! Ne, v žádném případě neobdivuji velikášství. Jsem Kristu vděčný za umenšení Jeho společenství i jen na dva či tři, ale na druhou stranu jsem vděčný i za ty zástupy ve víře.

Nakonec to dopadlo, že toho sněmu jsem se zúčastnil se svým desetiletým vnukem, takže konferenční prostory pro mě zůstaly mimo - na besedě s Angelou Merkelovou jsme ovšem byli - a věnovali jsme se Trhu možností. A tu jsem si uvědomoval ono nezměrné bohatství duchovní práce. Každý stánek svou činností představoval doslova řadu aktivitami bobtnajících zařízení, která ovšem vůbec nevaří z vody, nýbrž ze zkušeností, dnes již staletými prověřenými. Ale co především, svou činnost neprovádějí na koleni, neřku-li na kolenou!

Ano, ano, vím, nezáleží to na člověku, ale proč nabídku restituce nepřijmout? Jenom proto, že namyšlenými

fantazírujícími pomýlenými věčně poštívaná okolní společnost to kritizuje? Jsem přesvědčen, kdyby tomu tak nebylo, tak bratry a sestry, kteří restituce odmítají, by něco takového ani nenapadlo! To jsem si uvědomoval a myslel na to již i v Nosislavi, při pokládání základního kamene... Já sám mám jen ty nejlepší několikaleté zkušenosti z pobytu v obdobném zařízení ve Chvalech - tenkrát dětském - které opět spravuje Církev Bratrská, a tak na dvoře nosislavského Husova domu se ve mně všechno doslova dmulo. I tam jsem hovořil se svými přáteli, z nichž mnozí možnost restitucí odmítali. Prý ty restituce např. s diakonií nemají co do činění. Jak snadno jsem je, právě v případě našeho sboru, vyvedl z omylu.

Miroslav Petříček, autor doslovu k Veverkově knize, sumarizuje autorovo vnímání evoluce jako "vzniklé" univerzum dotčené genezí, jež je "uložena v evolučních vrstvách", "jimiž je synchronně uspořádáno". Tu knihu jsem si koupil jen několik hodin předtím, než jsem zasedl k tomuto psaní... A jako bych zde objevil potvrzení myšlenky, která mě k tomuto psaní přiměla: Sobecké seskupení jakýchsi fantazírujících a věčně pomýlených revolucionářů, kteří se opět tak vehementně ozývají i v dnešní době, bohudíky že tentokrát beze zbraní či jiných násilných prostředků, nicméně o to mocněji verbálně - pochopili zřejmě, že to má daleko efektivnější účinky, aniž by ztratily důvěru -, svou brutalitou připravilo naši většinovou společnost, která, ať si to přeje nebo ne, po staletí byla a dosud je! určovaná předešlými evolučními vrstvami, nabitými religiositou, o mimořádně významnou součást evoluční vrstvy naší doby - o její kořeny. A nyní, z logiky dění, je této okradené společenské entitě, jež se beze studu a pomatení přiznává k "nezničitelné potřebě" svého metafysična, ano i při plném vědomí, že "není s to si toto sama dát" či nějak naordinovat, nabízena náhrada. Uvědomuji si však, že i když tato nabízená náhrada působí kdoví jak ohromujícím, je to přese všechno jenom jakási pavučinková záplatka na tu obrovskou prerývku, do níž nás ti věčně pomýlení fantastové uvrhli. A dobře si pamatuji, jak právě mnozí z nás jim tehdy tleskali a je chválili! Tedy pozor, aby, až ale bude zase pozdě, oni opět nedospěli k pochopení vlastního

pomýlení. I to vše se mi zase honilo hlavou, když jsem procházel onou hamburskou "evoluční vrstvou" naší doby, byť ta je, podle Veverky, jako každá předchozí, naprosto svobodná, na předchozích nezávislá, přesto však jimi nutně podmíněná.

Marek E. Světlík

Kořeny víry mých rodičů

Maminka roz. Jaroslava Šustrová nar. 2.11.1911 byla druhé dítě Vlastimila Šustra, sedláka z Přišimas u Českého Brodu a Emilie Novotné z hospodářství v Oškobrhu u Poděbrad. Její tatínek pocházel snad z 12 dětí, jedna ze sester se provdala za Aloise Adlofa, jednoho z nejvýznamnějších kazatelů a prvního předsedy Svobodné reformované církve (později přejmenované na Jednotu českobratskou). Proto maminka za svobodna navštěvovala shromáždění této Jednoty a zpívala nám v dětství její písně.

Tatínek Dr. a Ing. Vít Hřivna nar. 8. 2. 1898 v Olomouci byl synem profesora latiny a řečtiny a později ředitele olomouckého gymnázia a Boženy Marie Černochové, narozené v Přerově r. 1871. Oba tatínkovi rodiče byli katolíci a k evangelické církvi přestoupili po první světové válce zvláště pod vlivem tatínkova staršího bratra Božetěcha, který se zaujetím četl knihy o historii českého národa.

Z maminičiných příbuzných byly pro nás významná naše kmotra a strýc Elfrýda a Josef Šustrovi z Olomouce, kteří se účastnili evangelického sborového života v Olomouci a když se ve stáří přestěhovali do Přišimas u Úval, chodili do kostela ve Škvorci. Tetička uměla pěkně vzpomínat na mou zemřelou maminku, působilo na mne, že si nic nedělala ze ztráty továrny a komentovala to "nahá jsem se narodila, nahá také zemřu".

Když maminka ve 14 letech osiřela, ujali se jí vzdálení příbuzní nevlastní maminky Fischerovi, ti se nepodíleli na životě žádné církve, ale „bábinka“ si doma denně četla v Bibli.

Maminka zemřela na srdeční vadu 1.5.1955 ve 45 letech

a bábinka a její služebná Stázinka, která s ní až do smrti žila, nám třem sestřám podstatně pomohly vyrůst a dospět. Tetička Šustrová říkávala, že maminka se za nás modlí.

Já sama jsem se za naše děti modlila, aby uvěřily v Pána Boha, poněvadž to považuji za nejjistější ochranu jejich života.

Eva Nadrchalová

Jak skončily Husovy šaty

6. července 1415 byl v Kostnici u Bodamského jezera v jihozápadním Německu popraven upálením magistr Jan Hus. V posledních letech se setkáváme s názorem odborníků, že se někteří vzdělaní účastníci kostnického koncilu snažili vyjít Husovi vstříc a odvrátit od něho potupný a strastiplný konec. Když se však Hus dostal do rukou lůzy, dopadalo to hrozně.

Očitý svědek převor od sv. Mikuláše ze švýcarského Badenu Pogius nám to popisuje takto: "Strhali mu z těla kněžské roucho a roztrhali na kousky, dělajíce z nich praporečky na znamení svého vítězství nad Husem. Potom se hádali hlučně mezi sebou, mají-li mu lysinu (*tonzuru*) zničit břitvou nebo nůžkami, až konečně uchopivše nůžky v pravém smyslu sedřeli mu hlavu za rozpustilého smíchu a úšklebků, vystřihavše mu velkou hvězdu ve vlasech. Když pak Hus stál tak přede všemi svými nepřáteli zohaven, počali se mu tito posmívati, pohazujíce po něm hliněnými kuličkami, které poslintali, a velice se těšili z toho, vlétla-li mu některá v obličej. Venku před vchodem posadil mu pak biskup kostnický na hlavu papírovou čepici, na níž byli namalováni tři oškliví ďáblové."

Z tohoto pochmurného líčení je patrné, že součástí trestu bylo zničení Husova kněžského oblečení, které podle přesvědčení katů Hus jako zarputilý kacír zneuctil. Pro zajímavost si připomeňme, jak to bylo s oděvem Mistra Ježíše z Nazaréta (jak ho jako ctěného rabína občas titulovali lidé z jeho okolí). Jeho šaty si rozdělili mezi sebe čtyři žoldnéři - pochopové. Byla to zřejmě součást jejich katovské mzdy. Spodní šat však byl beze švů, odshora vcelku tkaný (J 19,23), jak to

bývalo podle historika Josepha Flavia předepsáno u kněžského oblečení. Ještě před ukřižováním však Ježíše zneuctili tím, že ho oblékli do purpurového pláště a nasadili mu trnovou korunu a bili po hlavě holí a plivali na něho (*Mk 15, 17n*). Jak je vidět, způsoby, jak ponížit a deklasovat bližní, jsou podobné. Možná však, že jsou vynalézavější a neomezují se na šatstvo.

Heda

Terapie důstojnosti

V pondělí 6. 5. 2013 proběhla v Lékařském domě v Praze krátká přednáška dr. Harvey Max Chochinova profesora psychiatrie a rodinného lékařství (oddělení paliativní péče) a ředitele paliativní péče v Manitobě.

Profesor H. Chochinov vypracoval studii podloženou výzkumem v nemocničních zařízeních nebo zařízeních paliativní péče, v které se věnuje problematice různých vlivů na psychiku člověka v depresi, touze po smrti a vůli k životu v závislosti na **prožívání důstojnosti** na konci života.

Výzkum shrnul do praktické tzv. "Abecedy péče o zachování důstojnosti":

- A = Attitude (přístup)
- B = Behaviour (chování)
- C = Compassion (účast)
- D = Dialogue (rozmluva)

Ve studii zjišťoval, zda vůle žít a pocit bolesti se vzájemně ovlivňují, co je příčina a následek, co se zlepšuje/zhoršuje dříve.

Proč lidé žádají o euthanasii.

Co zakládá pocit ztráty důstojnosti (zdravotní a psychické potíže, zdravotní péče, intimní závislost-koupání, WC, oblékání, jak se nemocný vidí a zároveň co „čte“ z pečujícího okolí.)

K zachování důstojnosti jsou důležité **přístupy**:

- Kontinuita vlastního já
- Zachování si životní role
- Tvořivost/vlastní odkaz
- Pěstovat/uchovávat hrdost
- Naděje
- Autonomie/přijetí kontroly
- Odolnost/bojovný duch

Postupy:

- Žít „pro tento okamžik“
- Zachovávat normální běh věcí
- Vyhledávat duševní pohodu

Zároveň terapii důstojnosti neuplatňuje u pacienta, který pomoc odmítá („mě to nezajímá“, nechce mluvit, má zmatenou mysl).

Důležitá věta v terapii důstojnosti:

„Co bych měl o Tobě vědět, abych se mohl/a o Tebe co nejlépe starat, aby se Tvůj stav zlepšil?“

Eva Javornická

Ekumenická bohoslužba za krajinu

na Sedleckých skalách se v sobotu 25.5.2013 konala již pošesté. Na své zahradě, poli nad Vltavou, nás opět uvítali Helena a Libor Fetrovi, bylo nás tentokrát 40 - 50. Z katolické farnosti sv. Matěje, do níž spadá i Suchdol, přijel kněz Krzysztof Labeledz, z Obce křesťanů na Špejcharu faráři Milan Horák a Stanislava Veselková, od nás z Dejvic Petr a Abigail Hudcovi, nechyběl Jiří Nečas z Ekologické sekce ČKA. Kázáním posloužil letos farář Jan Kowalczyk, který dříve působil na Těšínsku v SCEAV, tedy Slezské

církvi evangelické augsburského vyznání. Jedním z prvních příchozích byl Pavel Štifter, místostarosta Benátek nad Jizerou, který po bohoslužbě pohovořil o nejrůznějších starostech a zkušenostech ze svého města i odjinud, přidal pak i informaci o sdružení „A Rocha“ - Křesťané v ochraně přírody.

Letos jsme při bohoslužbě poprvé zmokli. Stanové přístřešky přece jen plně nechránily, ale všichni, kdo přišli, s deštěm museli počítat. A déšť byl na místě v modlitbě s vděčností uvítán, je to přece voda, tak potřebná k životu, které je mnohde takový nedostatek. Následující den již pršelo nepřetržitě, a já si s vděčností uvědomovala, jak jen málo nám tu sobotu zapršelo.

Bratr Kowalczyk si vybral biblický text z Izajáše 5,8,12: „Běda těm, kteří připojují dům k domu a slučují pole s polem, takže nezůstává žádné místo, jako byste jen vy byli usedlíci v zemi... Citera a harfa, bubínek a píšťala a víno jsou na jejich pitkách, ale na dílo Hospodinovo neberou zřetel a dílo jeho rukou nevidí.“

Kolikrát jsme v příštích dnech slyšeli ono „běda“. Běda nám, že jsme porušili krajinu, narovnali řeky, vysušili mokřady, vybetonovali kusy naší země... Zažíváme to na vlastní kůži. A v modlitbě vyznáváme své viny, prosíme o Boží smilování i děkujeme za dar vody.

Anna Hejlová

Čeští bratři a Bible

Po skončení třicetileté války sepsal Jan Amos Komenský svůj Kšaft neboli Závěť, ve kterém odkázal českému národu šest hodnot. Jménem umírající Jednoty bratrské odkazuje českému národu hodnoty: lásku k pravdě, Bibli, lásku k řádu, jednotu, český jazyk a výchovu mládeže. Naléhavě žádá, aby se český národ k těmto hodnotám navrátil, jakmile to bude možné, a přijal je jako své vlastní dědictví, které převzal od otců. V tomto roce oslavujeme 400 let od posledního vydání Bible kralické. Je to pro nás příležitost naplnit přání a výzvu Komenského a ujmout se dědictví otců. O dědictví Bible píše Komenský ve své Závěti toto: A protože náš Pán nařídil, aby se studovala Písma svatá, odkazují ti za dědictví Boží knihu, Bibli

svatou... Přijmi to tedy za svůj vlastní klenot, milá vlasti, a užij se toho k Boží slávě a k budování sebe v dobrém.

Odkaz Bible je stále živý a dosud ovlivňuje myšlení mnoha lidí. Tato kniha je stále nejprodávanejší knihou na světě, což svědčí o nadčasovosti jejího poselství. Již více než dvě tisíciletí ovlivňuje kulturu, vzdělanost, jazyk, morálku, mentalitu a hodnoty tisíců lidí ve většině národů světa. Přestože se společnost stále rychleji vyvíjí a mění, odkaz Bible zůstává jako trvalá hodnota v měnícím se světě. V současnosti lze vidět rozklad hodnot, které lidé ctíli po staletí, vnímáme erozi dědictví našich předků, rozdrobení základů, na kterých stavěli naši předkové v nejlepších obdobích dějin, a odtržení od historické integrity našich předchůdců. Byli však naši otcové skutečně tak na omylu, že věřili všemu, co je psáno v Bibli, jak vyznal například i Komenský? Kdyby se někdo ptal na teologii, chopil bych se Bible a celým srdcem vyznal: Věřím všemu, co je napsáno v této knize. J. A. Komenský, Unum Necessarium.

Součástí oslav výročí Bible kralické bude program pro všechny generace, pro nevěřící i věřící. Příležitost k novým poznatkům a objevům budou mít jak znalci Bible kralické, tak i ti, kteří hledají, co by jim Bible mohla dát v dnešním světě. Připravuje se program pro děti, budou oceněny nejlepší práce celostátní výtvarné soutěže, která proběhne do konce července. Účastníci budou moci zdarma navštívit památník Bible kralické Moravského zemského muzea, shlédnout nový film o Bibli a šlechtickém rodu Žerotínů. V sobotu odpoledne se bude konat gala program pod názvem Kralický klenot, ve kterém vystoupí známé osobnosti společenského života se svojí autentickou výpovědí o tom, co pro ně znamená Bible a známí umělci zahrají a zazpívají výběr ze své tvorby se vztahem k Bibli a jejímu poselství. Večer vystoupí divadelní soubor s Komenského Labyrintem, vše bude prokládané písněmi a koncerty. Také zahraniční hosté vzpomenou, jak česká reformace ovlivnila jejich kulturu a národní společenství. Pevně věříme, že každý účastník si přijde na své a bude odjíždět s touhou uchopit Komenského odkaz nejen pro společnost, ale především pro svůj profesní, rodinný a soukromý život.

RÁMCOVÝ PROGRAM:

Pátek 13. 9. 2013

- od 17: 00 Vernisáže výstav
- Koncert Tomáše Najbrta
- Kralické stopy ve světě
- Film Pod ochranou Žerotínů

Sobota 14. 9. 2013

- 9:30 Zahájení oslav
- 10:00 – 15:30 Přednášky z oblastí
- Historie Kralic a Jednoty bratrské
- Bible kralická a kultura: jazyk, výtvarné umění, archeologie
- Bible kralická v zahraničí
- Teologie v Bibli kralické
- Bible (Kralická) jako inspirace pro dnes
- 14:00 Ocenění nejlepších prací celostátní výtvarné soutěže
- 15:30 – 18:30 Kralický klenot
- Komponovaný pořad o bibli. Alfréd Strejček a Štěpán Rak – Pocta Bibli kralické;
Jiří Lábus a Jaroslava Kretschmerová – Biblické příběhy s humorem;
Dagmar Patrasová a Felix Slováček a další.
- 19:30 Divadlo Labyrint světa a lusthaus srdce

Neděle 15. 9. 2013

- 9 :30 Ranní chvály
- 10:30 Ekumenická bohoslužba

Milí bratři a milé sestry, jak jistě víte, blíží se 400. výročí vydání Bible kralické. Připravují se oslavy a některé sbory chystají do Kralic zájezd. Sbor na Vinohradech se nás dotazuje, zda by se zájemci z našeho sboru nepřipojili. Plánují zájezd na sobotu 15. 9. Zatím nepředpokládáme velký zájem, proto tuto iniciativu vinohradských vítáme. Pokud máte o zájezd s vinohradskými zájem, napište nám nejpozději do 10. 8. 2013. V případě většího zájmu bychom zájezd řešili operativně vlastním autobusem.

A. Hudcová

Příprava nového zpěvníku naší církve

3. zasedání 33. synodu naší církve, které se konalo na přelomu letošního května a června se zabývalo i tím, jak je plněno usnesení (č. 36) loňského (2. zasedání) 33. synodu o přípravě nového evangelického zpěvníku (EZ).

Nový zpěvník připravuje již řadu let pověřená komise pod vedením církevního kantora Ladislava Morawetze a měli bychom ho dostat do rukou za pět let, v roce 2018, kdy bude Českobratrská církev evangelická slavit sto let od svého vzniku - spojení luterské a reformované církve u nás v prosinci 1918.

Jsem si vědom toho, že ve sborech naší církve není o této práci dost informací a tak jsem rozhodl se s čtenářkami a čtenáři Souterrainu podělit o informace, které „zpěvníková komise“ předložila na posledním synodu.

„V nedávné době jste dostali do rukou výzvu k vyjádření zájmu o připravovaný nový evangelický zpěvník. Mnozí z vás se tak poprvé setkali s informací o práci na budoucím zpěvníku naší církve. Výzva však vyvolala také řadu otázek, úvah a nejistot o tom, jaký zpěvník se vlastně připravuje. Komise, která se již od roku 2004 z pověření synodu věnuje této obsáhlé práci a přípravě, se proto na vás obrací se stručným představením chystaného zpěvníku, se zprávou o jeho charakteristice, záměru a předpokládaném rozsahu. Nejdůležitější složkou práce zpěvníkové komise je péče o poklad evangelického zpěvu, svěřený nám mnoha generacemi našich předchůdců. Písně, patřící do tohoto dědictví otců, tvoří základní součást obsahu

budoucího zpěvníku. Ze současného evangelického zpěvníku je převzato zhruba 70 % písní, každá píseň prošla zevrubnou hudební i textovou redakcí. Pokud to bylo možné, použili jsme tyto písně beze změny, v některých případech bylo však potřeba opravit zjevné chyby či nedostatky melodií, textů i zápisů písní. Podstatnější proměnu prodělala žalmová kapitola, v níž se komise pokusila hledat vedle ženevských žalmů širší okruh zpracování žalmových předloh z různých zdrojů. V současném stádiu práce je v této kapitole obsaženo celkem 150 žalmových zhudebnění, z toho 53 ženevských žalmů, zčásti opatřených novými texty.

Dále jsou zde větším počtu zastoupeny žalmy ve zhudebnění Heinricha Schütze, Petra Ebena, Miloše Rejchrt a také je do tohoto kontextu zařazena řada žalmových písní, které byly původně začleněny do jiných kapitol zpěvníku. Pro celý nově vznikající evangelický zpěvník je charakteristická větší hudební, stylová i vyznavačská různorodost a otevřenost ve srovnání s dosavadními zpěvníky. Ke hledání větší pestrosti a rozmanitosti zpěvu církve nás vedou tři základní skutečnosti, důvody, které si uvědomujeme při obsáhlých a otevřených rozhovorech o podobě současné církve i společnosti kolem nás.

1) Církev nežije a není tvořena jen nedělní bohoslužbou, existence sborů a nejrůznějších skupin uvnitř sborových společenství je provázána širokou škálou příležitostí a způsobů setkávání. Proto také budoucí zpěvník není zamýšlen jen jako soubor písní pro nedělní shromáždění, ale chce nabídnout písně pro různé druhy společenství a aktivit uvnitř sborů i pro pastorační a evangelizační práci mimo sbor. Zamýšlíme do zpěvníku zařadit také návrhy domácích pobožností, osobních ztišení a také další možnosti využití liturgických textů tam, kde není možné zpívat (např. žalmy k recitaci).

2) Církev je velmi různorodá, jednotlivé sbory či oblasti církve se velmi liší podobou zbožnosti i způsobem vyznávání, od zcela tradičních projevů reformované bohoslužby až po hledání nových a nekonformních způsobů zvěstování evangelia. Také z tohoto důvodu bychom rádi v novém zpěvníku nabídli bohatší šíři možností liturgického zpěvu, od tradičních chorálů a písní po moderní a nově vznikající písně, kánony, nepísňové liturgické zpěvy, rezponzoriální

žalmy, vícehlasy či několik lidových duchovních písní. Myslíme také na děti a mládež alespoň v několika zařazených písních.

3) Při konfrontaci se zpěvníky ze zemí na západ od nás si velmi zřetelně uvědomujeme jejich šíři pohledů, odvalu a otevřenost k přijímání nejrůznějších nových podnětů, například v rámci ekumenického soužití církví. Přímoú inspirací pro tvůrce nového evangelického zpěvníku se stal právě díky těmto výrazným rysům „Zpěvník evangelických-reformovaných církví německy mluvící části Švýcarska“. Zaujal nás také svým dokonalým zpracováním a hluboce promyšlenou vnitřní strukturou. Osnovu tohoto švýcarského zpěvníku jsme (s laskavým svolením autorů) převzali s drobnými úpravami i pro náš nový zpěvník. Švýcarští bratři nám navíc poskytují velmi účinnou praktickou pomoc při přípravách sazby, grafického zpracování a tiskových předloh a v mnoha dalších konkrétních problémech. Naším cílem je dokončit práci na novém zpěvníku naší církve tak, aby mohl vyjít k významnému výročí naší církve v roce 2018. Předpokládáme, že bude obsahovat kolem 700 písní, zpěvů, modliteb a dalších textových oddílů. Do té doby je potřeba zodpovědět řadu konkrétních otázek, týkajících se způsobů vydání zpěvníku, jeho předpokládaného nákladu a nalezení finančních zdrojů pro tisk. Proto se na vás obracíme s prosbou o některé informace, které nám pomohou tyto otázky postupně řešit. Odhad počtu výtisků a předpokládaných finančních nákladů, který byl připojen ústředím církve k závěru zprávy pro synod, je zatím jen velmi předběžný a není zatím podložen odezvou církve na komisi předložené dotazy.

Komise pro přípravu nového evangelického zpěvníku“

Vzhledem k tomu, že jsem ve styku s několika členy „zpěvníkové komise“, rád všem čtenářkám a čtenářům zodpovím jejich dotazy, které se budou přípravy nového zpěvníku naší církve týkat. Nejméně dva roky také ještě bude možné navrhopat komisi zařazení nových písní. Musím se však zmínit i o tom, že komise je ve své práci jak theologicky, tak muzikologicky náročná.

Daniel Heller

Milé sestry, milí bratři, rádi bychom v našem časopise zavedli novou nepravidelnou rubriku:

Anketa,

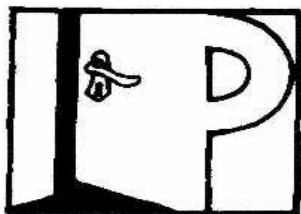
kde by byl prostor podělit se o své zážitky, zkušenosti, myšlenky, názory. Vaše příspěvky by se vztahovaly vždy k určitému tématu. A protože se blíží doba prázdnin a dovolených, kdy často cestujeme na místa neznámá nebo se vracíme na místa dobře známá, chtěli bychom Vás poprosit, zda byste se nezamysleli nad našimi prvními otázkami:

Navštívil jsem během léta některý mimopražský sbor? Zúčastnil jsem se bohoslužeb v kostele jiné církve? Co mě při této návštěvě oslovilo a obohatilo?

Vaše příspěvky nemusí být dlouhé, zcela dle Vašeho uvážení, stačí několik vět. Čas máte do uzávěrky příštího čísla, tj. do 27. srpna.

Těšíme se na Vaše příspěvky.

Redakce

- 29. 6. – 6. 7. Sborová dovolená v Rakousku
- 20. 7. Svatba Judith Albrecht a Marka Stoklasy v Pirně
- 31. 8. Svatba Kateřiny Hejlové a Marka Tichého u Martina ve zdi

Na povodně odeslal zatím náš sbor na účet SR částku 50 700 Kč. Sbíрка ale stále pokračuje, své příspěvky můžete zaslat na účet sboru č. 2400319773/2010 s variabilním symbolem 62013.

Naši pěvci

- st 17. 7. v 18:30 prázdninové setkání ve sboru
- so 31. 8. zpívání na svatbě K. Hejlové a M. Tichého

Kalendář na červenec a srpen 2013

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	7. 7. s VP 14. 7. 21. 7. 28. 7. 4. 8. s VP 11. 8. 18. 8. 25. 8. 1. 9. s VP 9. 9. Na zahájení škol. roku	P. Hudec P. Hudec A. Hudcová P. Hudec P. Hudec P. Hudec Z. Susa D. Henych P. Hudec A. Hudcová
Biblická hodina	Po prázdninách	
Děti	Nedělní škola: po prázdninách Náboženství: po prázdninách ZŠ Suchdol: po prázdninách Pobyt s dětmi v Křížlicích 3.-9. 8.	
Mládež a dorost	Účast na svatbě Judith a Marka v Pirně 19.-20. 7.	
x-cátníci	Po prázdninách	
Sbor Naši pěvci	Dle dohody	
Křesťanská služba	7. 7. po bohoslužbách	
Klub poznávání	Po prázdninách	
Hodina pohybu	Po prázdninách	
Setkání s hostem	Po prázdninách	
Staršovstvo	Čtvrtek 5. 9. v 19:00	
Konfirmandi	Po prázdninách	
Zpívání ve Stodůlkách	Po prázdninách	

Uzávěrka příštího čísla je 27. srpna.

Příští číslo vyjde 1. září.

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)
e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010